

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/281/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512223815
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1512223815.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Kataríny Javorčíkovej a členiek JUDr. Edity Szabovej a Mgr. Barbory Bartekovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený: advokátska kancelária Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova ul. č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V v Bratislave zo dňa 2.12.2014 č.k. 12C/173/2012-80, a uzneseniu zo dňa 2.3.2015 č.k. 12C/173/2012-115, pomerom hlasov 3:0 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava V v Bratislave zo dňa 2.12.2014 č. k. 12C/173/2012-80 potvrdzuje.
Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.
II. Uznesenie zo dňa 2.3.2015 č.k. 12C/173/2012-115 potvrdzuje.

odôvodnenie:

K výroku I.:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh vo veci samej zamietol a odporcovi nepriznal náhradu trov konania.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobami doručenými súdu dňa 27.9.2012 sa navrhovateľ domáhal voči štátu v konaniach vedených pod sp. zn. 12C/173/2012 náhrady škody 175,- Eur a nemajetkovej ujmy 995,76 Eur; a pod sp. zn. 12C/179/2012 náhrady škody 175,- Eur a nemajetkovej ujmy 885,12 Eur. Veci boli spojené súdom na spoločné konanie vedené pod sp. zn. 12C/173/2012.

Navrhovateľ svoje nároky odôvodnil nesprávnym úradným postupom súdu v exekučných veciach podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012, tým, že v exekučných konaniach je založená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti; nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, nerozhodol o návrhoch na zmenu exekútora v zákonom stanovenom čase. Navrhovateľ tvrdí, že v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietiahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia došlo až po veľmi dlhej dobe. Predmetný postup namieta navrhovateľ ako nesprávny v rozpore so zákonom. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, súd nevykonával žiadne úkony, ktoré by smerovali k odstráneniu právnej neistoty. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetkovú

ujmu vyčíslil ako náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom. Navrhovateľ náklady, resp. majetkovú škodu, v každej veci, v celkovej sume 175,- € špecifikoval: 70,- € správa pohľadávky - pracovné výkony zamestnancov pomocou informačného systému, 40,- € udržanie a správa informačného systému 50,- € administrácia listín a komunikácia s pôvodným súdnym exekútorom, 15,- € administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštové a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch si navrhovateľ v každom jednotlivom prípade uplatňoval v sume 663,88 € za každý rok poznačený prieťahmi, ako potrebu náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov štátu. Výšku nemajetkovej ujmy ako primeranú satisfakciu vyčíslil paušálne s poukazom na v žalobných návrhoch uvedené Nálezy Ústavného súdu SR sp. zn.: III. ÚS 203/06-25, III. ÚS 235/04-3, III. ÚS 347/05, III. ÚS 118/06-40, III. ÚS 110/04-55, III. ÚS 125/04-44, III. ÚS 229/04-52, III. ÚS 21/05-30, III. ÚS 190/05-36, III. ÚS 301/05-38, v ktorých veciach bolo ústavným súdom sťažovateľovi priznané finančné zadostučinenie za zbytočné prieťahy v trvaní viac ako jeden rok v sume 15.000,- Sk až 20.000,- Sk.

Súčasne navrhovateľ žiadal v každom žalobnom návrhu vydať medzitýmny rozsudok v zmysle § 152 ods. 2 veta druhá zákona O.s.p. tak, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá navrhovateľovi vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava V, pretože tento nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom proti povinnému.

Odporca vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 27.12.2013 žiadal návrhy navrhovateľa zamietnuť z dôvodu nepreukázania splnenia zákonných podmienok vzniku zodpovednosti za škodu a ako právne neopodstatnenú, a priznať odporcovi náhradu trov konania. Odporca žalobné návrhy považoval za zmätočné podanie, v ktorom nie sú splnené procesné podmienky. Navrhovateľ nepredložil jediný relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy, atď. Navrhovateľ odkazuje na exekučný spis a uviedol časť dôkazov, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša navrhovateľ sám. Neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu (teda nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí), bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd Slovenskej republiky odmietol sťažnosti navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 211/2012, IV. ÚS 366/2012, IV. ÚS 374/2012). Odporca v tejto súvislosti navrhol aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 O.s.p.. Čo sa týka prieťahov v konaní, navrhovateľ neuviedol kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany odporcu. Judikatúra Ústavného súdu SR konkrétne v náleze z 03.05.2011, č. k. III. ÚS 69/2011-25, poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilanti bus iura (každý nech si stráži svoje právo). Odporca má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Odporca eviduje žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Súčasne poukazuje na skutočnosť, že dňa 23.04.2012 mu boli doručené prvé žiadosti a dňa 27.09.2012 boli okresnému súdu doručené žalobné návrhy, ktoré boli podané pred uplynutím 6-mesačnej lehoty. Napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, navrhovateľ nepreukázal požadované skutočnosti, a neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí. Odporca preto nárok navrhovateľa nepovažuje za predbežne prerokovaný. Odporca ďalej namietol, že vzhľadom na povahu sporného úkonu - rozhodnutia o zmene exekútora, zákonom ustanovenú lehotu, a právnu úpravu v § 44 ods. 8 a 9 Exekučného poriadku, podľa ktorej pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora; nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody na strane navrhovateľ. V súvislosti s uplatňovanou nemajetkovou ujmu odporca poukázal na skutočnosť, že otázku či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd a nie súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Navrhovateľom vyčíslená škoda ako paušálna suma za všeobecne uvedené činnosti je nesprávna a účelová. Pre úspešné uplatnenie nároku je nevyhnutné preukázať existenciu škody. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikla navrhovateľovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy v konaní. V súvislosti s uplatňovanou nemajetkovou ujmu odporca tvrdí, že navrhovateľ nepreukázal, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadostučinením

a nepreukázal ani vznik nemajetkovej ujmy, ktorej náhrada by sa mala poskytnúť v peniazoch. Rovnako navrhovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť nesprávneho úradného postupu a vzniku škody či nemajetkovej ujmy. Odporca vo veci vzniesol aj námietku premlčania práva navrhovateľa.

Prvostupňový súd vo vzťahu k procesným námietkam odporcu v súvislosti so zmätočným žalobným návrhom, predčasným podaním žaloby na súd a nedostatok právomoci všeobecného súdu, uviedol, že právna úprava v Občianskom súdnom poriadku platná do 31.12.2012 nevyžadovala osobitné náležitosti. Postačovalo uviesť skutočnosti len celkom nevyhnutné na to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodovať. Opisom rozhodujúcich skutočností navrhovateľ prezentuje skutkové okolnosti, od ktorých odvodzuje opodstatnenosť svojho návrhu. Posudzovať súlad žaloby s hmotným právom, ešte pred tým, ako bude požadovaný nárok vecne prejednaný, súdu neprislúcha. Riziko, že takto formulovanej žalobe nebude vyhovieť, nesie v plnom rozsahu navrhovateľ, navyše ak je zastúpený právnym zástupcom - advokátom. Súd ďalej poukázal na ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., v znení platnom do 31.12.2012, v zmysle ktorého súd ako všeobecný súd je oprávnený rozhodovať o nároku navrhovateľa v prípade prieťahov konania, resp. nesprávneho úradného postupu, uplatneného žalobou navrhovateľa. K splneniu zákonnej podmienky, že poškodený subjekt sa môže domáhať svojich nárokov na súde iba v prípade ak príslušný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, súd uviedol, že podľa Sprievodného listu k žiadostiam o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (podľa zoznamu uloženom na Okresnom súde Bratislava V v Spr. 3482/2012) navrhovateľ žiadosť o predbežné prerokovanie sporných nárokov podal dňa 25.5.2012. Svoj nárok uplatnil spôsobom podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. a tým splnil podmienku predbežného prerokovania nároku hromadným podaním žiadostí zo dňa 25.05.2012 na Ministerstve spravodlivosti SR ako orgáne príslušnom podľa § 4 zákona č. 514/2003 Z. z.. Odporca v šesťmesačnej lehote, t. j. do 25.11.2012 nárokom navrhovateľa nevyhoviel, navyše vo vyjadrení doručenom tunajšiemu súdu dňa 27.12.2013 uviedol, že nárokom navrhovateľa nemieni vyhovieť, nakoľko považuje nároky za nedôvodné. Tým mal súd za preukázané splnenie procesných podmienok na konanie v zmysle § 16 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom do 31.12.2012. Nečinnosť navrhovateľa pri predbežnom prerokovaní jeho nárokov (vzhľadom na právnu úpravu účinnú do 31.12.2012) nemá za následok, že k predbežnému prerokovaniu nedošlo a žaloby sú podávané predčasne. Navrhovateľ žiadal o veci rozhodnúť medzitýmnym rozsudkom podľa § 152 ods. 2 OSP. Súd v prejednávanej veci nevyhoviel tomuto procesnému návrhu navrhovateľa ako nedôvodnému, pre ktorý postup súdu nie je potrebné vydanie zvláštného rozhodnutia. Navrhovateľ namietol aj príslušnosť Okresného súdu Bratislava V, ako súdu, ktorý by mal byť vylúčený z konania a rozhodovania vo veci z dôvodu, že tunajší súd svojím nesprávnym úradným postupom/nezákonným rozhodnutím v exekučných konaniach spôsobil navrhovateľovi škodu, ktorú svojim žalobným návrhom navrhovateľ uplatňuje voči štátu. Súd poukázal na to, že Krajský súd v Bratislave svojimi rozhodnutiami sp. zn. 14NcC/90/2012 - 21 zo dňa 19.10.2012 a sp. zn. 5NcN88/2012 - 16 zo dňa 19.10.2012 nevylúčil zákonnú sudkyňu Okresného súdu Bratislava V z konania a rozhodovania prejednávaných vecí, nakoľko nezistil dôvody na jej vylúčenie. Okresný súd Bratislava V tak je príslušným všeobecným súdom na prejednanie a rozhodnutie predmetných vecí.

Navrhovateľ v žalobnom návrhu uviedol, že objektívne nedisponuje nasledovnými listinnými dôkazmi: rovnopis príslušného exekučného titulu; návrh na vykonanie exekúcie s dátumom doručenia súdu, ktorý odovzdal v zmysle ust. § 39 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch ako nutnú prílohu k návrhu na vykonanie exekúcie zvolenému súdному exekútorovi; zápisnica spísaná exekútorom ako návrh na vykonanie exekúcie. Tieto listiny sú v dispozícii zvoleného súdneho exekútora. Prekážky vyplývajúce z uvedených skutočností sa navrhovateľ snažil odstrániť tým, že ako dôkaz označil príslušný spis exekučného súdu, ktorý podstatné listiny obsahuje s označením spisovej značky pridelenej súdnym exekútorom, nakoľko exekučný súd neoznámil navrhovateľovi spisovú značku, pod ktorou došlo k registrácii exekučného konania na všeobecnom súde. Navrhovateľ žiadne ďalšie dôkazy neoznačil.

Po vykonanom dokazovaní súd ustálil nasledovný skutkový stav :

Vo veci spojenej na konanie pod sp. zn. 12C/173/2012, sp. zn. súdneho exekútora O.. S. Y.: EX 445/2005, exekučné konanie vedené na Okresnom súde Bratislava V sp. zn. 37Er/549/2005 proti povinnému G. Š., D.. XX.XX.XXXX:

Z pripojeného exekučného spisu vyplýva, že dňa 06.05.2005 bola súdu doručená žiadosť súdneho exekútora O.. S. Y. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - notárskej zápisnice, v ktorej bolo vydané osvedčenie o vyhlásení účastníka o uznaní právneho záväzku a súhlase

s exekúciou. Súdnemu exekútorovi bolo dňa 09.05.2005 vydané poverenie na vykonanie exekúcie pod č. XXXX XXXXXX. Dňa 06.10.2010 bol na súd doručený návrh na zmenu súdneho exekútora so žiadosťou, aby vykonaním exekúcie bol poverený Exekútorový úrad JUDr. F. G.. Uznesením Okresného súdu Bratislava V zo dňa 29.03.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10.05.2012, bolo návrhu oprávneného vyhovieť. Súd konštatoval, že návrh na zmenu bol na súd podaný dňa 06.10.2010, zákonná lehota uplynula 05.11.2010 a rozhodnutie bolo vydané po uplynutí zákonom stanovenej doby dňa 29.03.2012.

Vo veci spojenej pod sp. zn. 12C/179/2012, sp. zn. súdneho exekútora O. L. U.: EX 251/2006, exekučné konanie vedené na Okresnom súde Bratislava V sp. zn. 36Er/9496/2006, proti povinnému T. N., D. XX.X.XXXX:

Z pripojeného exekučného spisu vyplýva, že dňa 29.12.2006 bola súdu doručená žiadosť súdneho exekútora O. L. U., o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozsudku č. SR 4293/06 zo dňa 08.09.2006 vydaného Stálym rozhodcovským súdom Bratislava. Súdnemu exekútorovi bolo dňa 05.01.2007 vydané súdom pod č. 5105 029099 poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 21.1.2010 navrhovateľ požiadala o zmenu súdneho exekútora a zároveň navrhla, aby postupom podľa § 44 ods. 8 zákona č. 233/1995 Z. z. súd vykonaním exekúcie poveril M. F. G.. Súd vyhovel návrhu uznesením č. k. 36Er/9496/2006 - 16 zo dňa 17.05.2011. Súd konštatoval, že návrh na zmenu bol na súd podaný dňa 21.01.2010, zákonná lehota uplynula 20.02.2010, a rozhodnutie bolo vydané po uplynutí zákonom stanovenej doby dňa 17.05.2011.

Súd poukázal na ustanovenie § 44 ods. 8 EP, podľa ktorého súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú pritom zachované. Ďalej poukázal na ustanovenie § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012 a konštatoval, že v označených exekučných konaniach nebol úradný postup Okresného súdu Bratislava V správny a konania vykazovali prieťahy. Súčasne zdôraznil, že nemožno opomenúť skutočnosť, že navrhovateľ podal návrhy na zmenu exekútora hromadne, vo veľkom počte vecí a pokiaľ takto postupoval musel si byť vedomý, že súd objektívne nebude môcť o jeho návrhoch rozhodnúť v primeranej dobe.

Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania vo veci, súd poukázal na ustanovenie § 19 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Rozhodnutie o zmene súdneho exekútora č. k. 37Er/549/2005 - 14, bolo navrhovateľovi doručené dňa 23.04.2012, pôvodnému exekútorovi dňa 23.04.2012 a novému exekútorovi dňa 23.04.2012. Z toho vyplýva, že navrhovateľ sa mohol o škode a jej výške dozvedieť najskôr 23.04.2012. Pokiaľ žalobný návrh podal na súd dňa 27.09.2012, nie je možné konštatovať premlčanie jeho práva. Rovnako v druhej veci bolo uznesenie o zmene súdneho exekútora č. k. 36Er/9496/2006 - 16 navrhovateľovi doručené 02.06.2011, pôvodnému exekútorovi dňa 02.06.2011 a novému exekútorovi dňa 23.04.2012. Navrhovateľ sa tak mohol o škode a jej výške dozvedieť najskôr dňa 23.04.2012 a pokiaľ si žalobný návrh podal na súd 27.09.2012, nie je možné konštatovať premlčanie jeho práva.

V predmetných exekučných konaniach bolo exekučnými spismi preukázané porušenie zásady rýchlosti konania. Navrhovateľ však ničím nepreukázal (ani nepreukazoval) v konkrétne veci vznik škody. Obmedzil sa len na všeobecné tvrdenie a náhradu škody uplatňoval ako administratívne náklady, ktorých vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. Samotná dĺžka konania posudzovaná izolovane, neopravňuje k záveru o splnení len jednej z podmienok zodpovednosti štátu podľa § 9 citovaného zákona. Za nesprávny úradný postup, vedúci k zodpovednosti štátu, je nutné považovať aj nevydanie, resp. oneskorené vydanie rozhodnutia, ak malo byť správne vydané v stanovenej lehote (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), prípadne iná nečinnosť štátneho orgánu, či iné vady v spôsobe vedenia konania, to všetko za predpokladu, že poškodenému vznikla škoda, ktorá je v príčinnej súvislosti s uvedeným postupom. Súdu je z jeho rozhodovacej praxe známe, že navrhovateľ podával žiadosti do exekučných konaní hromadne, v rovnakom čase zaťažil všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom k čomu musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s časovým odstupom. Podľa stanoviska Ústavného súdu SR nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, II. ÚS 57/01). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00).

Okrem náhrady škody podľa § 420 OZ a nasl., neobsahuje zákon č. 514/2003 Z. z. v znení do 31.12.2012, ani iný právny predpis Slovenskej republiky, žiadny zvláštny spôsob odškodnenia za prípadný nesprávny úradný postup spočívajúci v neodôvodnených prietahoch konania. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, nárok navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. Tento záver možno vyvodiť z ust. § 17 ods. 3 písm. a/ až d/ zák. č. 514/2003 Z. z. V prípade právnickej osoby totiž nemožno hodnotiť jej doterajší život a prostredie v ktorom žije, resp. jej súkromný život a spoločenské uplatnenie. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 Obč. zák.. Súd je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by nesprávnym úradným postupom odporcu došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti navrhovateľa, čo navrhovateľ ani v konaní netvrdil. Takýto zásah je aj pojmovo vylúčený, keďže nečinnosť exekučného súdu nemôže mať vplyv na povesť navrhovateľa.

Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré sa účastníci sa nedostavili, pričom odporca súhlasil, aby súd konal aj v jeho neprítomnosti. Navrhovateľ svoju neúčasť zákonným spôsobom (§ 119 O.s.p.) neospravedlnil. Návrh na zrušenie pojednávania zaslal súdu elektronicky avšak bez zaručeného elektronického podpisu. V zákonom stanovenej lehote toto podanie písomne nedoplnil. Týmto svojim konaním sa účastníci ukrátili o možnosť vypočuť si na pojednávaní stanovisko súdu podľa § 118 ods. 2 O.s.p.. Účastníci konania boli v priebehu konania poučení o povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti účastníka je okamih vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Na základe výsledkov dokazovania súd z uvedených dôvodov vyhodnotil žalobný návrh ako nepreukázaný, a čo do vzniku škody nedôvodný, a zamietol ho v celom rozsahu. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Odporca bol v konaní v plnom rozsahu úspešný. Mal by právo na náhradu trov konania, ktoré aj vo svojom vyjadrení k žalobným návrhom uplatnil, ale zo spisu súd nezistil žiadne trovy, ktoré by mali odporcovi vzniknúť. Preto vyslovil, že odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Namietol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodol vylúčený sudca, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu. Namietol, že súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. preto, že sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Poukázal aj na ust. § 15 O.s.p. a uviedol, že navrhovateľ uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na pojednávanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Takéto rozhodovanie je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Navrhovateľ sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Navrhovateľ sa nemal ani možnosť vyjadriť k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil navrhovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam. Navrhovateľ nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu

svojich tvrdení. Súd porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Navrhovateľ tiež namietol, že súd prvého stupňa ignoroval jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nesúhlasil s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), nakoľko v prípade, že by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Právnym titulom v danej veci je nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. V konaní pred súdom mienil predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je vnútorne rozporné, pretože súd napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. Žiadal preto rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V odvolaní vzniesol aj námietky voči zamietnutiu návrhu na prerušenie konania, o ktorom však súd v napadnutom rozsudku nerozhodoval.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), v rozsahu podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p., a po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, a vyvodil z neho správny právny záver o neodôvodnenosti uplatneného nároku navrhovateľa. Aj keď vo veci prvostupňový súd zistil, že došlo k nedodržaniu zákonnej lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora, neboli splnené ďalšie zákonné predpoklady na priznanie požadovanej náhrady škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne, inak nárok zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom nie je možné priznať. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie v tejto časti podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozsudku, konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a k hmotnoprávnym odvolacím námietkam navrhovateľa nepovažuje za potrebné nič uvádzať navyše.

K procesným odvolacím námietkam v súvislosti s rozhodovaním zákonného sudcu vo veci, odvolací súd v prvom rade uvádza, že ako nadriadený súd uznesením zo 19.10.2012, č. k. 5NcC/88/2012-16 rozhodol, že zákonná sudkyňa vo veci M.. S. Z. nie je vylúčená z pojednania a rozhodovania predmetnej veci. Nie je preto dôvodná námietka v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Neobstojí ani námietka, že súd prvého stupňa porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Aj keď odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy, má za to, že zásadu kontradiktórnosti nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami (ustanoveniami) procesného predpisu. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ako vyplýva zo spisu, súd prvého stupňa vo veci dňa 12.11.2014 stanovil termín pojednávania na deň 2.12.2014. Predvolanie na pojednávania bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 18.11.2014 a odporcovi dňa 14.11.2014 (pozri doručky na č.l. 71 spisu). Už v podaní dňa 30.10.2012, ktoré obaja účastníci prevzali v novembri 2012, súd prvého stupňa riadne poučil účastníkov v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p.. Dňa 9.11.2012 bolo zástupcovi navrhovateľa doručené aj vyjadrenie odporcu k žalobnému návrhu, a spolu s predvolaním na pojednávania súd dňa 18.11.2014 doručil právnomu zástupcovi navrhovateľa aj vyjadrenie odporcu v súvislosti s predloženým znaleckým posudkom č. 1/2014. Navrhovateľ teda mal možnosť oboznámiť sa dostatočne včas so stanoviskom odporcu, a vyjadriť sa k nemu s cieľom ovplyvniť výsledok súdneho konania. Taktiež mal dostatočný časový priestor na prípravu pojednávania, ako aj možnosť oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, a to vrátane kópie exekučného spisu, ktorý je súčasťou spisu. Ostal však nečinný. Len podaním zo dňa 27.11.2014 (č.l. 74) požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu „objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“ a zároveň požiadal o prerušenie

konania. Dôvodom návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania a na prerušenie konania, bolo podanie sťažnosti navrhovateľa na Ústavný súd SR v predmetnej veci, ktorou napadol rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave o nevylúčení sudcov okresného súdu z prejednávania tejto veci. Toto podanie však nebolo účinne podané vzhľadom na absenciu náležitostí, ktoré súd popísal v napadnutom rozsudku. Súd prvého stupňa tak zjavne nemal dôvod na to, aby bolo nariadené pojednávanie zrušené a konanie vo veci prerušené. Súd nepochybil, keď dňa 2.12.2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.) a riadne ospravedlneného odporcu. Súd nebol povinný ani dopĺňať dokazovanie, pretože navrhovateľ v tomto smere nemal žiadne návrhy. V zmysle § 101 ods. 2, druhá veta za bodkočiarkou O.s.p., bol súd povinný prihliadnuť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Odvolací súd preto konštatuje, že postupom súdu prvého stupňa neboli porušené žiadne procesné práva navrhovateľa.

Z uvedených dôvodov prvostupňový súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu v konaní úspešnému odporcovi nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

K výroku II.:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20,- eur podľa pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zák. č. 71/1992 Zb.. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Namietol, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie, a preto je nepreskúmateľné. Namietol tiež, že mu bola uložená poplatková povinnosť, hoci mu vzhľadom na vecné oslobodenie konania od poplatku nevznikla. Argumentoval tým, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom ako vyplýva z tejto definície, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Navrhovateľ podal odvolanie proti rozsudku, a nie žalobu, a súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Poukázal na to, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Preto má za to, že mu bola v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. V tejto súvislosti sa odvolával na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.3.2007, sp. zn. 4Cdo/39/2007 s tým, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zák. č. 71/1992 Zb. sa súdne poplatky nevyberajú. V takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. Odvolával sa tiež na ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. s tým, že žaloba v prejednávanej veci bola podaná pred 1.10.2012, a teda konanie začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z.z., a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.9.2012. Do 30.9.2012 bolo podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k) zák. č. 71/1992 Zb. konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Nie je správny právny názor navrhovateľa, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobu podal na súd pred 1.10.2012, je v zmysle ust. § 18ca zákona o súdnych poplatkoch, nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.9.2012, dokedy bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Z uvedeného nesprávne vyvodzuje, že mu nevznikla poplatková povinnosť v súvislosti s podaným odvolaním proti rozsudku v predmetnej veci.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len ZoSP), súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) ZoSP, poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu.

Podľa § 2 ods. 4 ZoSP, v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) ZoSP, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ. Podľa § 6 ods. 2 ZoSP, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 17 ods. 2 ZoSP, poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom.

Podľa § 18ca ZoSP (Prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa platí súdny poplatok vo výške 20,- eur.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa rozhodol správne, keď uznesením uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie, aj keď konanie o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. bolo do 30.9.2012 od poplatku vecne oslobodené. Položka 7a sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu ZoSP, bola do sadzobníka vložená novelou vykonanou zákonom č. 286/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.10.2012. Touto novelou bolo tiež zrušené ust. § 4 ods. 1 písm. k) ZoSP, ktorým bolo od poplatku oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Takéto súdne konanie teda nie je od 1.10.2012 oslobodené od poplatkov. To znamená, že navrhovateľ by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie (§ 6 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb.) iba v prípade, ak by odvolanie podal do 30.9.2012. Pretože odvolacie konanie sa začalo podaním odvolania proti rozsudku zo dňa 2.12.2014, č.k. 12C/173/2012-80 až dňa 20.2.2015, t.j. za účinnosti ZoSP v znení zákona č. 286/2012 Z.z., navrhovateľovi ako odvolateľovi vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20,- eur.

Ani námietku navrhovateľa, že v danej veci nie je dôvodné použitie analógie legis, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú, nakoľko k použitiu analógie zo strany súdu prvého stupňa vôbec nedošlo. Zo strany súdu prvého stupňa nedošlo ani k žiadnemu svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, pretože ako vyplýva z citovaných zákonných ustanovení, súdny poplatok sa platí nielen za podanie návrhu, ale (okrem iného) aj za podanie odvolania.

Neobstojí ani námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti uznesenia. Odôvodnenie napadnutého uznesenia považuje odvolací súd za dostatočné a samotné uznesenie za preskúmateľné, pretože z neho jednoznačne vyplýva, že ním bol žalobcovi vyrubený súdny poplatok za odvolanie, vyplýva z neho výška súdneho poplatku, aj položka Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej bol vyrubený. Že tieto skutočnosti boli žalobcovi zrejmé, vyplýva aj priamo z obsahu jeho odvolania.

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením aplikoval správny právny predpis, tento správne vložil a správne označil aj položku Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej vyrubil súdny poplatok za odvolanie vyrubil. Odvolací súd preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.